

LES ARTS ÉS ÒPERA

DIALOGUES DES CARMÉLITES

FRANCIS POULENC

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

GENERALITAT
VALENCIANA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

DIALOGUES DES CARMÉLITES

FRANCIS POULENC (1899-1963)

Òpera en tres actes

Llibret del compositor,
basat en l'obra teatral homònima
de Georges Bernanos

Estrena: 26 de gener de 1957, Teatre alla Scala, Milà

Edició: Casa Ricordi Milano S.r.l.

23, 28, 31 de gener de 2025 | **19.30 h**

25 de gener de 2025 | **19.00 h**

2 de febrer de 2025 | **18.00 h**

Duració: 3 h

Acte I: 1 h 05 min

Descans: 25 min

Actes II i III: 1 h 30 min

Sala Principal

Producció:

Dutch National Opera & Ballet de Àmsterdam

FITXA ARTÍSTICA

Direcció musical

Riccardo Minasi

Direcció d'escena

Robert Carsen

Escenografia

Michael Levine

Vestuari

Falk Bauer

Il·luminació

Robert Carsen, Cor van den Brink

Coreografia

Philippe Giraudeau

Dramatúrgia

Ian Burton

Director d'escena associat

Christophe Gayral

Marqués de La Force

Nicolas Cavallier

Blanche de La Force

Alexandra Marcellier

Cavaller de La Force

Valentin Thill

Madame de Croissy

Doris Soffel

Madame Lidoine

Ambur Braid

Mare Marie de l'Incarnation

Michèle Losier

Sor Constance de Saint-Denis

Sandra Hamaoui

Mare Jeanne de l'Enfant Jésus

Marina Rodríguez-Cusí

Sor Mathilde
Laura Fleur⁺⁺

Capellà del Carmel
Michael Colvin

Oficial/ Thierry
Irakli Pkhaladze⁺⁺

Primer comissari
Filipp Modestov⁺⁺

Segon comissari/Monsieur Javelinot
Bryan Sala⁺⁺

Carceller
Isaac Galán⁺

Religioses carmelites

Myriam Arnouk
Irina Avramenko⁺
Nuada Le Dréve⁺⁺
Tanya Durán-Gil
Ester Ferraro⁺⁺
Ángela Lindo
Carla Mayer
Estíbaliz Ruiz
Carmina Sánchez
Carla Sanmartín Ganau
Antonella Zanetti⁺⁺

Cor de la Generalitat Valenciana
Jordi Blanch Tordera, director

Orquestra de la Comunitat Valenciana

⁺⁺Centre de Perfeccionament

⁺Alumni Centre de Perfeccionament

FIGURACIÓ:

Monges

Natalyd Altamirano, Clara Esperanza Ayuso, Ana Bacete, Milena Barquilla, Alba Bayarri, Belén Bottarini, Romina Vanesa Cardoso, María Casasempere, Eva Gil, Marta Gómez, Aycha Naffaa, Ana María Navarro, Alicia Sáez, Paula Valbuena, Cristina Valdivielso

Rudes

Ossama Badreddine, Bruno Belda, José Manuel Doménech, José Dopateo, Robert Estrela, Juan Goberna

Lacais

Rafael Perets, Pablo Picazo, Pau Servera, Ilion Trebicka

Poble

Carlos Acosta, Pilar Aguilar, Ana María Alfonso, Raquel Andrés, Estefanía Arenas, Juan Balaguer, Juan Pablo Benítez, Aitor Beviá, Sara Canet, Pablo Conesa, Juan Cruz, Fernando José David, María Dolores Damià, Axel Froehlich, Pablo Gabaldón, Gabriel Galaz, María García, Jorge Augusto González, María Josefa Hortelano, Rafa Martí, Manuel Martínez, Iván Muñoz, Paula López, Javier Malavia, Mariela Marquisio, Noëlle Mauri, José Moledo, Mónica Montañana, Raúl Morillo, Antonio Olmos, María José Orduña, Silvia Peiró, Joseph Pelsser, Aitana Penadés, David Pérez, Pedro Juan Pérez, José Ignacio Puig, Álvaro Del Río, Adrián Ros, Mónica Sagrera, José Miguel Sanchis, Roger Sanchís, Emilio José Sánchez, Joel Sendra, Sara Trujillo, Manuel Valderrama, Alicia Verdú, Irene Vivanco, Gregory Zorrilla

Assistent del director musical:
Alessandro Baccaro

Assistent d'escenografia:
Alejandra González Requeijo

Assistent de vestuari:
Bettina Hinteregger

Assorament lingüístic:
Nathalie Dang

Mestres repetidors:
Polina Bogdanova, Carlos Sanchís,
Leo Moyano (Centre de Perfeccionament)

Subtitulació:
Anselmo Alonso

SINOPSI ARGUMENTAL

Acte I L'acció transcorre durant la Revolució Francesa. Els carrers de París s'han tornat cada vegada més perillosos. Blanche de La Force, una jove aristòcrata i de ment fràgil, demana a son pare entrar al convent de les Carmelites de Compiègne, per tal de protegir-se dels tumults del carrer. En arribar, la priora, Madame de Croissy, l'adverteix que el convent no és un refugi, sinó un lloc d'oració. La temerosa Blanche accepta segura que aconseguirà vèncer les seues pors. De seguida fa amistat amb la germana Constance, d'esperit alegre i despreocupat. La greu malaltia de la priora fa reflexionar sobre la mort a les dues joves. Constance confessa a Blanche que ha tingut una visió segons la qual ambdues moriran joves i el mateix dia. Després d'una angoixa profunda, la priora mor, i deixa espantades les dos novícies amb el seu terrible deliri.

Acte II A mesura que ocorren esdeveniments nous i cada vegada més atroços en nom de la Revolució, la nova priora, Madame Lidoine, intenta calmar les monges. Però els crits dels agitadors sonen ja a les portes del convent. El germà de Blanche la insta a fugir de París. Ella opta per quedar-se al costat de les seues germanes. Arriba un comissari de l'ordre que anuncia a les religioses l'obligació d'abandonar la institució.

Acte III Les monges voten per unanimitat convertir-se en màrtirs abans que fugir. No obstant això, Blanche, sobrepassada pel sacrifici, decidix abandonar la congregació i torna a la seua llar per a trobar-se amb la nova situació familiar: son pare ha sigut guillotinat i sa casa saquejada. La jove comença a treballar de serventa, fins que s'assabenta que les seues germanes han sigut arrestades. A la Plaça de la Revolució, les carmelites caminen serenes cap a la guillotina mentre entonen el *Salve Regina*. Blanche, impulsada a tornar al costat d'elles, s'obri pas entre la multitud amb valentia i decisió. Just quan són a punt d'executar l'última religiosa, la germana Constance, Blanche s'hi unix i afronten juntes el martiri.

En la disjuntiva de l'hàbit

JUSTO ROMERO

“Mitat monjo, mitat bergant” en paraules de Claude Rostand, Francis Poulenc és un dels compositors més personals i genuïns del segle XX. La seua música, com el personatge, és radiant i profusa, però també lírica, càlida i essencialment francesa. Religiosa i atrevida. Catòlic fervorós com el seu amic Manuel de Falla, obertament homosexual i *bon vivant*, dadaïsta en els seus inicis i pianista notable -havia sigut alumne del lleidatà Ricard Viñes-, Poulenc va formar part decisiva en l'eclosió cultural que va viure el París del seu temps, on música, teatre, literatura, dansa i pintura convivien en fecunda aliança. A to amb la descripció de Rostand i les danses de Debussy, el mateix compositor va considerar la seua música com a “juxtaposició d'allò profà amb allò sagrat”.

Tot això marca i distingix la que potser siga la seua obra mestra, l'òpera en tres actes *Diàlegs de Carmelites* -*Dialogues des Carmélites*-, que compon sobre un llibret propi, basat en l'obra teatral homònima de Georges Bernanos, el qual, al seu torn, es va inspirar en la novel·la *L'última del cadafal* (*Die Letzte am Schafott*), de l'escriptora alemanya Gertrud von Le Fort (1876-1971). Redactada el 1932, l'obra es basa en fets reals ocorreguts durant la Revolució Francesa en un convent de carmelites a Compiègne, en el Departament d'Oise (Alta França), que van acabar amb l'execució de les monges, guillotines a París, en la tristament célebre Plaça de la Nació durant el conegut com a “Període del Terror”, entre 1793 i 1794. No exagera el col·lega Andrés Moreno Mengíbar quan manté en un detallat treball sobre *Diàlegs de Carmelites* que esta és una òpera de “por, angoixa, sacrifici i mort”.

La reacció de les monges davant dels temps difícils que els toca viure; la lleialtat de la priora, les contradiccions de sentiments i conviccions, l'angoixa interior i la llum dels ideals -enfrontats els de cadascuna amb els de la comunitat- són claus dramàtiques d'esta òpera que posa els seus protagonistes al límit. Personatges refugiats del món que no són només desallotjats del convent, sinó desposseïts sobretot de les seues creences. Eixe conflicte interior bategant, que revertix en la relació de les set carmelites, és universalitzat per llibret i música; i afiliat així a la inesgotable retafila de refugiats, expulsats, exiliats, confinats, desterrats i marginats que han embrutat des del primer dia la història d'una humanitat d'injustícia i perpètua lluita d'interessos i ambicions. L'horror que viuen les mongetes/monjotes de Compiègne és el mateix que han patit, patixen i patiran milions de persones. Compiègne és hui Gaza i Síria, Ucraïna i Rússia. L'eterna i desafinada cançó sense oblit.

Diàlegs de Carmelites és doncs una òpera d'actualitat permanent. Sempre oportuna i pertinent. També pels seus mèrits musicals. Poulenc escolta i beu de totes les tradicions operístiques, sense minvar per això la seua essència natural, tan rotundament francesa, no només per la història que sustenta l'obra, sinó per un llenguatge musical purament francès, inequívocament poulenquià, tan nodrit i incardinat en el París florent que li va tocar viure i disfrutar. Immers en l'anomenat "Grup dels Sis", forjat a París, a principis del segle XX -encara que la seua denominació no va prendre forma fins al gener del 1920-, pels músics Georges Auric, Louis Durey, Arthur Honegger, Darius Milhaud, Germaine Tailleferre i el mateix Poulenc. Caldria afegir-hi Jean Cocteau (l'únic que no era músic) i Erik Satie, el qual es va distanciar el 1918 per a seguir el seu camí únic i incompatible amb tot.

No menys singular que l'excèntric creador de *Gymnopédies* i *Gnossiennes* va ser Poulenc i és la seua música única i inconfusible. Quelcom que salta a l'oïda des dels primers compassos d'esta òpera de dones disfressades de monges, però que encara ho són quan es veuen obligades a llevar-se els hàbits i tornar al que són: dones de carn i ossos, la roba de les quals, com sempre, no fa el monjo. Personatges comuns, com vostè i com jo, però portats al límit per Poulenc i la crua realitat que els envolta. No hi ha alternativa: el retorn a la vida civil o el martiri. No hi ha punt mig ni draps calents. Totes van acabar per lliurar la seua vida a Déu, o als seus temors i fanatisme. El 17 de juliol de 1794, després d'un judici sumaríssim, sense garanties processals, sense defensa, ni declaracions de testimonis ni proves de càrrec, es condemna a mort i s'ordena l'execució immediata eixe mateix dia, en la guillotina, de tota la congregació de monges carmelites. Les dones decapitades de Compiègne sumen així els seus noms a la infinita nòmina d'Agustines d'Aragó i Joanes d'Arc que tant taca i avergonyix la història d'una humanitat que, malgrat tantes barbaritats, continua enarborant la fracassada i enganyosa bandera de la "Llibertat, igualtat i fraternitat". O, millor dit, "Liberté, égalité et fraternité". Novel·la i realitat.

"Per què morir? No som innocents?", es pregunta una de les monges. "Estem tan segures de ser sacrificades per odi a la fe? No pagarem les faltes d'altres? Què tenim a veure amb tota eixa política? Ningú ens podria llevar una llibertat de la qual fa temps que ens hem desposseït". Pensaments, elucubracions i preguntes que es fan les monges la nit abans del cadafal. Monges heroiques o fanàtiques. Entre el cel somiat i la terra revolucionada. Al final, s'imposa la immolació ineludible. La fe, implacable, no admet vacil·lació, per molt que l'ésser humà que habita la disjuntiva de l'hàbit no aconseguisca sostraure's al temor a l'adeu, a la vida que tan bé i també va cantar Puccini en boca de Cavaradossi al final de *Tosca*.

Però ni Poulenc és Puccini ni les carmelites de Compiègne tenen res a veure amb Cavaradossi tret del fet de trobar-se en el llindar de la mort. Front a l'enamorat pintor puccinià, Poulenc contraposa com a personatge central la figura de Blanche de la Force, la filla del Marqués de la Force, convertida per obra i gràcia dels hàbits res més que en "Sor Blanche de l'Angoixa de Crist". El nom ja ho diu tot! La dolça i temerosa marqueseta esdevé així, d'acord amb el seu terrible sobrenom, personatge fort i discrepant de la congregació, impulsora decidida -malgrat la seua fragilitat i dubtes interns- a fugir del patíbul. En ella, poden més l'amor a la vida i els sentiments més evidents de la dona que és que els hàbits i directrius que marquen la vestimenta i la pròpia fe. O, tal vegada, l'hàbit que disfressa les pors de la seua humana fragilitat?... Ressonen les paraules de la priora: "Val més implorar humilment per tal que la por no ens prove més enllà de les nostres forces". Blanche, en el seu temor a la mort, en la seua passió per viure, davant del dubte inquietant entre vida i mort, aposta per la vida i els seus ideals. Per la flor de l'ametler, per l'alba debussysta i per la calor dels éssers estimats.

Estos sentiments, i la manera en què Poulenc els expressa -també en els suggestius interludis simfònics que se succeïxen en l'òpera, deutors dels del *Pelléas* de Debussy, però també germans divergents dels mariners de Britten en *Peter Grimes*- conformen el nucli musical i emocional d'una de les òperes més excitants i penetrants de la història, estrenada paradoxalment en italià, a la Scala, el 26 de gener del 1957, dirigida per Nino Sanzogno. A França i en francès no va arribar fins a sis mesos després, quan es va escoltar el 21 de juny del mateix any al Palais Garnier, sota la batuta de Pierre Dervaux. En el fastuós repartiment, Denice Duval, Rita Gorr, Denise Scharley i Régine Crespin. Imagineu-vos! A Espanya va recalar dos anys més tard, programada pel llavors despert Liceu de Barcelona ja el 28 de gener del 1959. Madrid encara va haver d'esperar quasi mig segle, quan el Teatro Real la va

presentar en juny de 2006, dirigida per Jesús López Cobos i amb Raina Kabaivanska com a "impagable" Madame de Croissy (Blanche va ser Andrea Rost).

Des de la tendra i temerosa joveneta entestada en ser bona filla i agradar son pare, el vidu marquès, a l'heroïna que acaba el seu "Adeu a la vida" entonant el "Deo Patri sit gloria / Et Filio qui a mortuis / Surrexit ac Paraclito / In saeculorum saecula / In saeculorum", Poulenc transforma el personatge de Blanche de la Force en un detallat procés d'evolució, durant el qual els seus sentiments són colpejats i entumits per les realitats que s'amunteguen en la seua personalitat fràgil. Realitats revolucionàries, sí, però tal volta encara més internes, del propi convent, de les seues germanes, marcada pel personatge fabulós i terrible de la priora que agonitza, la primera cosa que escoltem de la qual és una terrible advertència: "No cregueu que esta butaca és un privilegi del meu càrrec, com el tamboret de les duquesses...". Naturalment, front a la veu pura i lírica de Blanche, Poulenc assigna a la priora -personatge a cavall entre Bernarda Alba i Mariana Pineda- una rotunda veu de mezzosoprano.

Són elles les veritables dinamitzadores psicològiques de l'òpera i del seu embastat decurs dramàtic, amb el punt àlgid de l'escena de la mort, en el memorable final de l'acte primer, amb l'estremidora angoixa de la priora, quan, potser delirant, o amb més llums que mai, confessa que se sent "incapaç d'acceptar serenament la mort", abans de submergir-se en un paorós deliri ple d'imatges esgarrifoses la narració de les quals horroritza i desorienta la resta de les monges, totes elles coprotagonistes d'esta òpera el sentit coral de la qual queda reflectit en el mateix títol. Pilars i perfils d'una acció que recull i descriu els sentiments trobats, els mons interiors, mesquins i grandiosos, humans i heroics, de cadascuna d'elles.

Reflexos de la felicitat diversitat de modes de sentir i de maneres que distingixen i marquen l'heterogeneïtat de la condició humana. Personalitats que, amb els mateixos hàbits i circumstàncies, responen de manera tan variada. En qualsevol cas, l'inexorable i francesíssima guillotina marcarà la fi comú de totes elles. El que va passar després, només Déu ho sap. Potser també el catòlic i "mig bergant" Poulenc, que ara podria estar allà pels cels gaudint de la companyia de les seues mongetes martiritzades i, sobretot, del Cavaller de la Force, el germà ben plantat de la desventurada Blanche de l'Angoixa de Crist. *Qui sait!*

RICCARDO MINASI

DIRECCIÓ MUSICAL

BIOGRAFIES

El director i violinista italià Riccardo Minasi és una de les batutes de més talent del panorama europeu. Des del 2022 és director principal invitat d'Ensemble Resonanz a l'Elbphilharmonie d'Hamburg, director artístic de l'orquestra La Scintilla de l'Òpera de Zuric i director musical del Teatro Carlo Felice de Gènova. El 2012 va cofundar el conjunt Il Pomo d'Oro, el qual va dirigir fins al 2015, i del 2017 al 2022 va ser director titular de l'orquestra del Mozarteum de Salzburg. Esta temporada, Minasi debuta amb diverses orquestres: Concertgebouw d'Amsterdam, Filharmònica de Luxemburg i Orchestre National du Capitole de Toulouse. A més, torna a dirigir la Simfònica de la Ràdio de Frankfurt i a la Staatskapelle de Dresden i torna al Festival de Glyndebourne al capdavant de l'orquestra Age of Enlightenment.

Compromisos recents inclouen el seu exitós debut amb la Filharmònica de Berlín i concerts amb les orquestres Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Gürzenich-Orchester de Colònia i les simfòniques Ciutat de Birmingham, Ràdio de Suècia, Ràdio Bavaresa i Metropolitana de Tòquio. Entre les òperes dirigides anteriorment destaquen *Die Zauberflöte* i *Rodelinda* a la Dutch National Opera; *Così fan tutte* a Glyndebourne; *Les Pêcheurs de perles* a Salzburg; *Così fan tutte*, *Die Entführung aus dem Serail* i *Orlando Paladino* a Zuric; *Alcina*, *Le nozze di Figaro* i *Agrippina* a Hamburg i *Carmen* a Lió. En Les Arts ha dirigit *Don Giovanni* i un concert simfònic amb obres de Strauss (*Aus Italien*) i Beethoven (*Ah, perfido!*).

ROBERT CARSEN

BIOGRAFIES

DIRECCIÓ D'ESCENA I IL·LUMINACIÓ

Natural de Toronto, Robert Carsen és un dels directors de teatre i òpera més sol·licitats del món. Entre les seues produccions recents destaquen *La clemenza di Tito* i *Jedermann* (Salzburg), *L'Oronthea* de Cesti i *Peter Grimes* (La Scala), *Werther* (Baden-Baden), *Ariodante* (Òpera de París), *Aida* (Covent Garden), *Cabaret* (Lido de París), *Edip Rei* de Sòfocles (Teatre Grec de Siracusa, premi Maschere del Teatre Italià 2023), *Il trionfo del Tempo e del Disinganno* (Salzburg), *Il ritorno d'Ulisse in Patria* (Florència, premi Abbiati). Dirigix amb regularitat a La Scala (*Giulio Cesare*, *Falstaff*, *La fanciulla del West*, *CO2* de Battistelli, *Don Giovanni*, *Les contes d'Hoffmann*, *Káťa Kabanová*, *Alcina*, *A Midsummer Night's Dream*, *Candide*, *Dialogues des Carmélites*) i a l'Òpera de París (*Tannhäuser*, *Die Zauberflöte*, *Elektra*, *Capriccio*, *Les Boréades*, *Rusalka*, *Alcina*, *Lohengrin*, *Nabucco*, *Manon Lescaut*). Altres títols destacats de la seua carrera són *Die tote Stadt* (Berlín), *Der Rosenkavalier* i *Falstaff* (Covent Garden i Metropolitan), *La traviata* (La Fenice), *Der Ring des Nibelungen* (Colònia, Venècia, Xangai, Barcelona i Madrid), *Idomeneo* (Madrid, Roma i Copenhaguen) i *Oceane* de Glanert a la Deutsche Oper de Berlín. Noves produccions en la temporada 2024-2025 inclouen *Edipo a Colono* de Sòfocles i *Così fan tutte* a La Scala. En Les Arts ha dirigit *Elektra* i *Orfeo ed Euridice*.

NICOLAS CAVALLIER

MARQUÉS DE LA FORCE

BIOGRAFIES

Va realitzar els seus estudis de cant a Londres a la Royal Academy of Music i al National Opera Studio. Va començar a cantar professionalment al Festival de Glyndebourne amb els papers de Sarastro en *Die Zauberflöte*, dirigida per Peter Sellars, i Don Fernando en *Fidelio*. Interpreta regularment els papers principals de Mozart (Figaro, Leporello, Don Giovanni i Don Alfonso), els papers titulars de *Don Quichotte*, *Il turco in Italia* i *Der fliegende Holländer*, a més dels personatges "diabòlics" de *Les contes d'Hoffmann*, *Faust*, *La damnation de Faust* o *The Rake's Progress*. És invitat assíduament a l'Òpera de París, sota la direcció musical de Michel Plasson, Myun Whun Chung, Armin i Philippe Jordan, Marc Minkowski, William Christie, Colin Davies o John Eliot Gardiner. El 2013, va debutar a La Scala amb *Roméo et Juliette* de Berlioz.

ALEXANDRA MARCELLIER

BIOGRAFIES

BLANCHE DE LA FORCE

Es va formar al Conservatori de Bordeus i va perfeccionar la seua tècnica al Festival Gstaad Menuhin. El 2017, la seua exitosa participació en el Concurs d'Osaka la va dur a cantar al Carnegie Hall de Nova York en un concert, dos anys més tard. Va debutar el 2018 a l'Òpera de Bordeus amb *Stabat Mater*, de Rossini. El 2021, assumix el paper titular de *Madama Butterfly* en les òperes de Saint-Étienne i Montecarlo. En la temporada 2022-2023 interpreta Vitellia en *La clemenza di Tito* en una gira europea amb l'Orchestre des Musiciens du Prince, al costat de Cecilia Bartoli. El 2023, Alexandra Marcellier és reconeguda com a artista revelació de l'any als Victoires de la Musique Classique. El 2024 debuta al Festival de Salzburg amb el paper de Vitellia i a l'Òpera de París amb el de *Madama Butterfly*, que torna a cantar amb èxit a Marsella.

VALENTIN THILL

CAVALLER DE LA FORCE

BIOGRAFIES

Distingit per la seua expressiva veu i presència escènica, l'emergent tenor francès Valentin Thill ha emprès una brillant carrera després dels seus debuts recents. Actuacions clau en la seua carrera inclouen Chevalier de la Force al Festival de Glyndebourne en la nova producció de Barrie Kosky de *Dialogues des Carmélites*, Tamino en la nova producció de Pierre Rigal de *Die Zauberflöte* per al Théâtre du Capitole de Toulouse o Pong en la nova producció de Christophe Coppens de *Turandot* per a La Monnaie. Esta temporada, torna a l'Òpera de Niça en el paper principal de Michel en *Juliette ou la clé des songes* de Martinů sota la direcció d'Anthony Hermus, i al Théâtre du Capitole de Toulouse com a Steuermann en la nova producció de Michel Fau de *Der fliegende Holländer* sota la direcció de Frank Beermann.

DORIS SOFFEL

MADAME DE CROISSY

BIOGRAFIES

La mezzosoprano alemanya Doris Soffel és una formidable intèrpret de Wagner i Strauss. Ha actuat a tot el món amb les millors batutes: Georg Solti, Zubin Mehta, Simon Rattle, Daniel Barenboim o Kirill Petrenko, a les ordres de directors d'escena com Jean-Pierre Ponnelle, Robert Carsen, Christof Loy i Robert Wilson. En el seu repertori destaquen Carmen, Elisabetta (*Maria Stuarda*), Angelina (*La Cenerentola*), Adalgisa (*Norma*) o Kassandra (*Troades*, d'Aribert Reimann). En les últimes temporades, gràcies a la seua impressionant expressivitat vocal, carisma i capacitat actoral, celebra un triomf rere un altre encarnant personatges de la transcendència d'Ortrud (*Lohengrin*), Kundry (*Parsifal*), Fricka (*Anell*), Amme (*Die Frau ohne Schatten*), Herodias (*Salome*), Klytämnestra (*Elektra*) i Madame de Croissy (*Dialogues des Carmélites*). A Les Arts ha interpretat Klytämnestra en *Elektra* i la Comtessa en *La dama de piques*.

AMBUR BRAID

MADAME LIDOINE

BIOGRAFIES

La soprano canadencsa Ambur Braid és apreciada per la matisació dramàtica i profunditat psicològica de les seues interpretacions a l'escenari, com evidencien les seues versions de Salome, Senta (*Der fliegende Holländer*), Die Färberin (*Die Frau ohne Schatten*), Eva (*Irrelohe*, de Schreker) i Rachel (*La Juive*, de Halévy), papers que han deixat una empremta inoblidable en el públic. Esta temporada, Braid debuta el paper de Marie (*Wozzeck*) a l'Òpera de Lió, sota la batuta de Daniele Rustioni, i a la Canadian Opera Company. Elogiada per haver "nascut per a interpretar Salome" (*Bachtrack*, 2023), des de llavors s'ha convertit en el seu paper emblemàtic, aclamada per la crítica tant en la producció de Barrie Kosky per a l'Òpera de Frankfurt com en la producció d'Atom Egoyan per a la Canadian Opera Company, l'última de les quals va suposar l'aparició de Braid a la pel·lícula *Seven Veils*.

MICHÈLE LOSIER

MARE MARIE DE L'INCARNATION

BIOGRAFIES

Va debutar al Metropolitan el 2007 amb el paper de Diane en *Iphigénie en Tauride*, junt amb Susan Graham i Plácido Domingo. A esta actuació van seguir altres papers en alguns dels principals teatres: Siébel al Covent Garden i el Metropolitan, Ascanio (*Benvenuto Cellini*) a la Dutch National Opera d'Amsterdam, Sesto a la Staatsoper de Viena i a La Monnaie de Brussel·les, Carmen a la Reial Òpera Danesa i Dorabella a l'Òpera de París, al Théâtre des Champs-Élysées i al Festival de Salzburg. En la temporada 2024-2025 canta *Iphigénie en Tauride* (Iphigénie) a Anvers, *La voix humaine* dirigida per Dmitri Jurowski al Festival Enescu de Bucarest, *Così fan tutte* semiescenificada amb la Simfònica de Mont-real i Thomas Hampson dirigits per Rafael Payare, a més de *Psyché* (Eros) de Thomas al Müpa de Budapest i al Musikverein de Viena.

SANDRA HAMAOU

SOR CONSTANCE DE SAINT DENIS

BIOGRAFIES

La soprano franco-estatunidenca Sandra Hamaoui ha estat elogiada per la seua veu "homogènia i flexible", a més de la seua "musicalitat i expressivitat". Descrita com a "sincera" i "prodigiosa", el seu veritable talent rau no sols en la seua tècnica vocal i musicalitat sense esforç, sinó també en la seua capacitat per a captivar l'audiència. Esta temporada canta *Carmina burana* al Rathausmarkt d'Hamburg, *Les Pêcheurs de perles* (Leïla), *Werther* (Sophie) al Théâtre des Champs-Élysées i *Dialogues des Carmélites* (Constance) en el Palau de les Arts. Recentment ha debutat el paper principal de *Roméo et Juliette* amb l'Orquestra de Cambra de Ginebra i ha encarnat Lisa en *La sonnambula* al Théâtre des Champs Élysées sota la direcció d'escena de Rolando Villazón i dirigida musicalment per Riccardo Frizza.

MARINA RODRÍGUEZ-CUSÍ

BIOGRAFIES

MARE JEANNE DE L'ENFANT JÉSUS

Natural de Siete Aguas (València), va realitzar els seus estudis en el Conservatori de València amb Ana Luisa Chova. Després de ser premiada en diversos concursos va abordar un ampli repertori de mezzosoprano en importants teatres, festivals i auditoris, amb obres com *Radamisto* (Concertgebouw d'Amsterdam i Musikverein de Viena), *A Midsummer Night's Dream* i *L'incoronazione di Poppea* (Staatsoper d'Hamburg, dirigida per Simone Young), *Il ritorno d'Ulise in patria* (Salle Pleyel de París dirigida per William Christie), així com *Le nozze di Figaro*, *Ariodante*, *Giulio Cesare*, *L'incoronazione di Poppea*, *Anna Bolena*, *Madama Butterfly*, *I Capuleti e I Montecchi*, *Ievgueni Oneguín*, *Suor Angelica*, *Faust*, *Andrea Chénier*, *Il trovatore*, *Il viaggio a Reims* o *Tancredi*, als teatres Real, Liceu, Arriaga, Euskalduna, Campoamor, Maestranza i Alte Oper Frankfurt, entre molts altres.

LAURA FLEUR

SOR MATHILDE

BIOGRAFIES

La mezzosoprano britànica Laura Fleur, Master of Performance amb distinció del Royal College of Music, va ser jove artista 2022-2023 al National Opera Studio de Londres i va completar la seua formació lírica a la Guildhall School of Music and Drama. La seua trajectòria operística inclou títols com *L'Orfeo* (Garsington Opera), *L'occasione fa il ladro*, *Cendrillon* de Viardot, *Die Zauberflöte* (Clonter Opera), *Alcina* (Grimeborn Festival) o *Il ritorno d'Ulisse in patria* (Suffolk Villages Festival). En concert destaca el seu debut al Barbican Hall amb *Shéhérazade* de Ravel junt amb la Guildhall Symphony Orchestra, una gira de concerts amb *Così fan tutte* (Classical Opera i el Mozartist), així com la seua participació en *Pulcinella* de Stravinski (Guildhall Chamber Orchestra) i en cantates de Bach (London Händel Orchestra). Actualment forma part del Centre de Perfeccionament.

MICHAEL COLVIN

CAPELLÀ DEL CARMEL

BIOGRAFIES

El tenor irlandès-canadenc Michael Colvin és sol·licitat per escenaris de renom del Canadà, els Estats Units i Europa. La crítica l'ha lloat per les seues interpretacions de Duke of Cornwall en *Lear* de Reimann a l'Òpera de París, Maggio Musicale Fiorentino i al Festival de Salzburg; Rodolphe en *Guillaume Tell* i Bardolfo en *Falstaff* al Covent Garden; Herodes en *Salome* a l'English National Opera i a la Northern Ireland Opera, a més de Monostatos en *Die Zauberflöte* a la Canadian Opera Company i al Covent Garden. En la temporada 2024-2025, Colvin torna a la seua companyia d'origen, la Canadian Opera Company, per a les produccions de *Wozzeck* i *Ievgueni Oneguï*. La temporada passada va debutar a La Scala amb *Peter Grimes* (Bob Boles), a la Staatsoper d'Hamburg amb *Lucia di Lammermoor* (Arturo) i al Teatro Real amb *Lear* (Duke of Cornwall).

IRAKLI PKHALADZE

OFICIAL/THIERRY

BIOGRAFIES

El baix-baríton georgià Irakli Pkhaladze posseïx una àmplia experiència sobre els escenaris des d'una edat relativament primerenca. Ha sigut solista al Teatre Estatal d'Òpera i Ballet de Tbilisi mentre cursava estudis al conservatori d'esta ciutat. Alguns papers notables en la seua carrera són Colline en *La bohème* i Leporello en *Don Giovanni*. La temporada passada va participar en el Projecte per a Joves Artistes del Teatre Pavarotti-Freni de Mòdena, i es va beneficiar de l'orientació de figures de renom com Ernesto Palacio, Michele Pertusi, Barbara Frittoli i Mariella Devia. Actualment forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

FILIPP MODESTOV

PRIMER COMISSARI

BIOGRAFIES

Tenor nascut a la ciutat siberiana de Krasnoiarsk, Rússia. Va ser guanyador de la beca Dmitri Hvorostovsky i del concurs de música de cambra Elena Obraztsova. Va estudiar cant a la Universitat del Mozarteum de Salzburg, anteriorment, a l'Institut Estatal de Música Schnittke de Moscou, on va interpretar diversos papers en obres com *Not Only Love* de Shchedrin i *Don Giovanni* de Mozart. El 2023 va participar en el Young Artist Program de l'Accademia del Maggio Musicale Fiorentino i en el projecte "Opera out of Opera 2" del programa Europa Creativa. A més, ha oferit concerts i recitals en diversos països europeus, entre els quals destaquen el concert en memòria de Beniamino Gigli a Roma al costat de Fabio Armiliato i altres cantants italians famosos. Forma part del Centre de Perfeccionament.

BRYAN SALA

BIOGRAFIES

SEGON COMISSARI/MONSIEUR JAVELINOT

El baríton italià Bryan Sala ha format part de reconeguts programes internacionals per a joves artistes, entre ells els del Teatro Comunale de Bolonya (2022-2024), el Teatro Comunale Pavarotti-Freni de Mòdena (2021-2022) i l'Accademia Musicale Chigiana de Siena (2021). Ha tingut l'oportunitat de perfeccionar les seues habilitats amb artistes internacionals com Christian Senn, Luciana D'Intino, Lucio Gallo, Mariella Devia, Paolo Bordogna, Michele Pertusi, William Matteuzzi, Vivica Genaux o Chris Merritt. Els seus debuts més notables inclouen els papers de Dandini en *La Cenerentola*, Belcore en *L'elisir d'amore*, Leporello en *Don Giovanni* i Bartolo en *Il barbiere di Siviglia*. Forma part del Centre de Perfeccionament.

ISAAC GALÁN

CARCELLER

BIOGRAFIES

Natural de Saragossa, es va formar al conservatori de la seva ciutat natal i, posteriorment, a la Escuela Reina Sofía de Madrid sota la direcció de Teresa Berganza, Tom Krause i Manuel Cid. També va participar en l'Operastudio de Zuric i en el Centre de Perfeccionament. Ha sigut finalista i premiat en diversos concursos internacionals, entre ells el Francesc Viñas i el Manuel Ausensi. Ha col·laborat amb directors de renom, entre ells Lorin Maazel, Riccardo Muti, Zubin Mehta, Ivor Bolton, Alberto Zedda, Ottavio Dantone, Andrew Davis, Jesús López Cobos o Nicola Luisotti. Desenvolupa una important activitat operística en teatres com el Real, el Liceu, Zarzuela, Maestranza, Palau de les Arts, Colón de Buenos Aires, Palacio Euskalduna, els festivals de Ravenna i Pentecosta de Salzburg, a més de les òperes de Graz, Montpeller i Oviedo.

ORQUESTRA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha assolit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Aquest reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell wagnerià*, i a mestres de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Des de setembre de 2021, l'estatunidenc James Gaffigan és el director musical de la formació. Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosinfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi o Antonello Manacorda, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, afiança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

COR DE LA GENERALITAT VALENCIANA

Està reconegut com un dels millors cors d'Espanya. Fundat l'any 1987, des de 2006 es el cor titular del Palau de les Arts. Compagina òpera amb música simfonicocoral de totes les èpoques. Ha cantat sota la direcció de mestres com Claudio Abbado, Riccardo Chailly, Manuel Galduf, Valery Gergiev, Leopold Hager, Robert King, Lorin Maazel, Neville Marriner, Zubin Mehta, Marc Minkowski, Georges Prêtre i Helmuth Rilling.

A més de cantar assíduament en el Palau de la Música de València ha estat present en les temporades i festivals espanyols més importants. També ha actuat en la seu de la UNESCO a París, en l'Exposició Internacional de Lisboa i en la Catedral de Sant Patrici de Nova York, a més de recórrer els principals festivals europeus amb l'espectacle *Tramuntana Tremens*, del compositor Carles Santos. Des de la seua arribada al Palau de les Arts, el Cor ha intervingut en quasi totes les seues produccions, moltes d'elles gravades en DVD, principalment sota la batuta de Lorin Maazel, Zubin Mehta, Omer Meir Wellber i, més recentment, Roberto Abbado, Fabio Biondi i Ramón Tebar. El seu enregistrament per a Sony junt amb Plácido Domingo i l'Orquestra de la Comunitat Valenciana, *Domingo Verdi*, ha obtingut el Grammy Llatí al Millor Àlbum de Música Clàssica 2014.

PRÒXIMES ACTIVITATS

Les Arts és Músiques Valencianes

LA HABITACIÓN ROJA

24 de gener · enero de 2025

Les Arts és Educació

ARENAS MUSICALES

30 de gener · enero de 2025

Les Arts és Músiques Valencianes

DOÑA MANTECA

30 de gener · enero de 2025

Les Arts és Músiques Valencianes

LA PLATA

1 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Barroc

LES ARTS FLORISSANTS & WILLIAM CHRISTIE

6 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Simfònic

GUSTAVO GIMENO

7 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Músiques Valencianes

NOVEMBRE ELÈCTRIC

8 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Músiques Valencianes

ANDREU VALOR

9 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Òpera

CABARÉ PIERROT

14, 15 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Per a Tots

MATINS A LES ARTS:

ORQUESTRA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

16 de febrer · febrero de 2025

Les Arts és Grans Veus

ANNA NETREBKO

16 de febrer · febrero de 2025

LES ARTS ÉS ÒPERA

DER FLIEGENDE HOLLÄNDER

RICHARD WAGNER

Del 2 al 14 de març de 2025

PATROCINIS TEMPORADA 2024 - 2025

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofía
mostra el seu agraïment

PARTNER TECNOLÒGIC

PROTECTOR

COL·LABORADORS PREMIUM

COL·LABORADORS

MECENES

MECENES DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

TRANSPORT OFICIAL

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

ÒRGANS DE LES ARTS

ÓRGANOS DE LES ARTS

DIRECCIÓ

DIRECCIÓN

Director General
Jorge Culla Bayarri

Director Artístic
Jesús Iglesias Noriega

Director Musical
James Gaffigan

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR
Molt Honorable **Sr. Carlos Mazón Guixot**
President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT
Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT
Honorable **Sr. José Antonio Rovira Jover**
Conseller de Cultura, Educació,
Universitats i Ocupació

SECRETÀRIA
Sra. Ana Jiménez Moliner
Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Pilar Tébar Martínez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sra. Alida Mas Taberner

Sotssecretària Conselleria de Cultura, Educació,
Universitats i Ocupació

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general de Fons europeus i Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

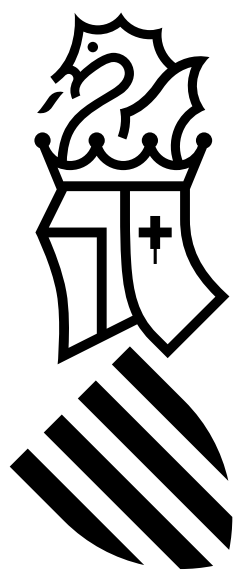
Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

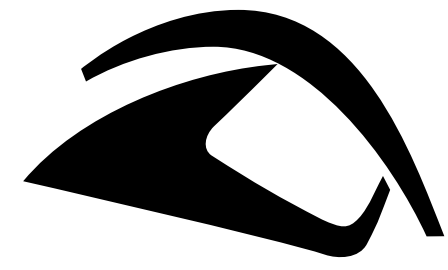
Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

**GENERALITAT
VALENCIANA**

**LES ARTS
VALÈNCIA**

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES ESCÉNICAS
Y DE LA MÚSICA